

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια δεκακόσα κι' ογδοήκοντα ἑνέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θά δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θά γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μας μιά δεκάρα.

Εἰκοστὴ τοῦ Μαΐου κι' ἑβδόμη
κι' ἀπὸ φύλλαις γεμίζουν οἱ δρόμοι.

Ποῦντος πενήντα τέσσαρα καὶ μὲ διακόσ' ἀκόμα,
τῆς Κρήτης μᾶς χαρίζεται τὸ σκλαδωμένο χῶμα.

Τὸ μυστικὸν καὶ ὄσιον Ὑπουργικὸν Συμπόσιον.

(Οἱ τοῦ Τρικούπη βουλευταὶ καὶ φίλοι τοῦ βαρδάτοι
ἐπῆγαν τὴν Κυριακὴν εἰς τὸ γνωστὸν Χαρβάτι
κι' ἐπανηγύρισαν παιδοὶ τοῦ Μᾶη τὴν ἐννάτην,
ἡμέραν ἀλγισμὸν καὶ σημαντικωτάτην.
'Αρνὰ 'στὴ σούδα κάμποσα ἐψήθησαν ἐκεῖ,
μὰ ἦσαν καὶ λαλούμενα καθὼς καὶ μουσική,
οὐχ ἥττον παρευρίσκετο μετὰ λαμπρᾶς στολῆς
τοῦ τύπου ἀντιπρόσωπος κι' ὁ μέγας Φασουλῆς.)

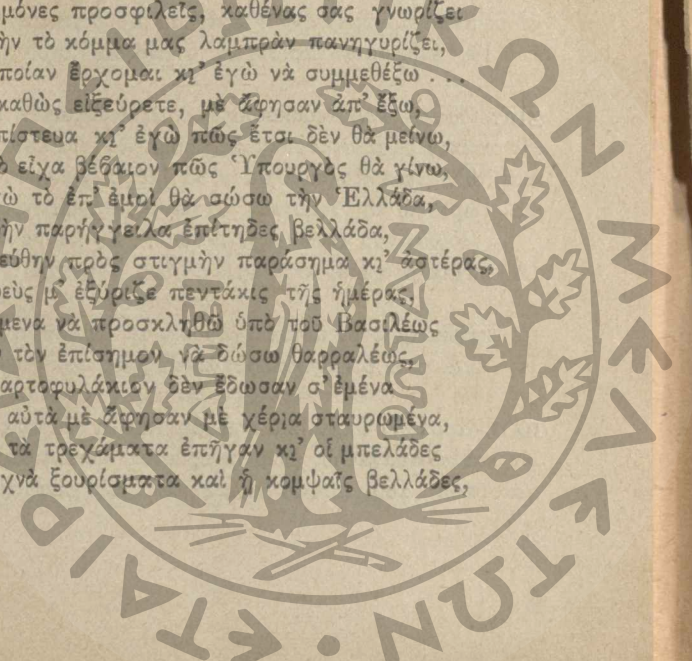
(Ἀφοῦ λοιπὸν ἐχώρτασαν καὶ ἤλθαν εἰς τὸ κέφι
καὶ νὰ γυρίζῃ ἄρχισε ἡ βίδα καθενός,
μὲ χρόν ἀγγουρόφλουδον τὸ μέτωπόν του στέφει
καὶ κάμνει πρόποσιν μικρὰν ὁ κύρ Αὐγερινός.)

ΑΥΤ.—Προπίνω ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, ποῦ ἔχει κάμει τόσα,
δοῦ τσακίζει κόκκαλα ἢ δυνατὴ του γλῶσσα,
ποῦ διευθύνει ἐμβριθῶς τοῦ ἔθνους μας τὰς τύχας,
δοῦ δὲν βᾶφει πώποτε τὰς μαύρας του τὰς τρίχας,
ποῦ δλοένα σχέδια ἐγκυμονεῖ μεγάλα,
ποῦ δὲν τὸν ἐξετρέλλανε καμμιά κυρὰ δασκάλα,
δοῦ καμμιά πολιτικὴ δὲν τὸν τρομάζει μπόρα,
ποῦ γεροντοπαλλήκαρον ἀπέμεινε ὡς τώρα,
δοῦ δὲν ἔχει μέσα του ἐρωτικὴ φωτιά,
δοῦ ἐφορολόγησε τοῦ τζόγου τὰ χαρτιά,
δοῦ ποτὲ 'στὴν τράπουλα δὲν ἔβαλ' ἓνα πόντο,
καὶ ὅσα λέγουν κατ' αὐτοῦ πηγαίνουν εἰς τὸν βρόντο.
Κι' ἐγὼ ποῦ ἤμουν ἄλλοτε μὲ ὠμορφιά καὶ γλῶκα,

ἐγὼ ποῦ τόσον ἐπαιζα εἰς τὰς κυρίας ρόλον,
τὰς ἡδονὰς τοῦ ἔρωτος διὰ παντὸς ἀφῆκα
καὶ 'στὸν Τρικούπην ἔστρεψα τὸν ἔρωτά μου ὄλον.
Τοῦτον τὸν ἄνδρα, κύριαι, ἄς μιμηθῶμεν πάντες
κι' ἄς γίνωμεν θεράποντες αὐτοῦ καὶ κουδερνάνταις,
διότι οὗτος ὁδηγεῖ τὸ σκάφος πρὸς λιμένα
καὶ Πρόεδρον ἰσοδίων ἀνέδειξε κι' ἐμένα.

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Πρόεδρος ὁ καὶ ρητορικὸς
κι' ἀρχίζει ὁ Συμπόσιος ὁ μαθηματικός.)

ΣΙΜ.—Συνδαιτημένους προσφιλῆς, καθένας σας γνωρίζει
πῶς ἐορτὴν τὸ κόμμα μας λαμπρὰν πανηγυρίζει,
εἰς τὴν ὁποίαν ἔρχομαι κι' ἐγὼ νὰ συμμεθέξω.
ναὶ μὲν, καθὼς εἰσεύρετε, μὲ ἄφῃσαν ἀπ' ἐξῶ,
ναὶ μὲν ἐπίστευα κι' ἐγὼ πῶς εἶται δὲν θά μείνω,
ναὶ μὲν τὸ εἶχα βέβαιον πῶς Ὑπουργὸς θά γίνω,
ὅτι κι' ἐγὼ τὸ ἐπ' αἶμαί θά σώσω τὴν Ἑλλάδα,
καὶ ἀκριβὴν παρήγγειλα ἐπίτηδες βελλάδα,
καὶ ὠνευρέθην πρὸς στιγμὴν παράσημα κι' ἀστέρας,
ὁ δὲ κουρεὺς μ' ἐξύριξε πεντάκις τῆς ἡμέρας,
κι' ἐπρόσμενα νὰ προσκληθῶ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως
τὸν ὄρκον τὸν ἐπίσημον νὰ δώσω θαρραλέως,
ναὶ μὲν χαρταφυλάκιον δὲν ἔδωσαν σ' ἐμένα
καὶ μ' ὅλ' αὐτὰ μὲ ἄφῃσαν μὲ χέρια σταυρωμένα,
κι' ἀμόντε τὰ τρεχάματα ἐπῆγαν κι' οἱ μπελάδες
καὶ τὰ συχνὰ ξουρίσματα καὶ ἡ κομψαὶς βελλάδες,

οὐχ ἤττον ὅμως τὸν κλεινὸν Πρωθυπουργὸν γεραίρω
καὶ θερμωτάτην πρόποσιν ὑπὲρ ἐκείνου φέρω,
διότι οὗτος ἔσωσε ἀπὸ τὴν καταιγίδα
τὰ τῆς Βουλῆς ναυάγια, τὸ Στέμμα, τὴν πατρίδα,
κι' ἐπῆρε δίπλα του κι' ἐμὲ τὸν νέον Ἀρχιμήδη
νὰ βλέπω τί ἔσδεύεται 'στὸ λάδι καὶ 'στὸ ξύδι.
Συνδαιτημένους προσφιλεῖς, μακρὰν οἱ στεναγμοί,
καὶ ἡ ἀργὰ ἡ γρήγορα ἐλεύσεται στιγμή,
καθ' ἣν καὶ ὁ Ἀνάργυρος ὁ ἐκ τῶν ἀπορρήτων
βαρὺ χαρτοφυλάκιον Ὑπουργικὸν θὰ λάβῃ,
κι' ἐξάγων περισσεύματα ἐκ πλούτων ἀμετρήτων
θὰ διορίζῃ τοὺς καλοὺς καὶ τοὺς κακοὺς θὰ παύῃ.
Ἄς ἔχωμεν ὑπομονὴν... μακρὰν μας αἱ δδύναι...
ὀρθώσατε τὸ μέτωπον ἀγέρωχοι καὶ γαῦροι...
καὶ τώρα πίνω μεθ' ὁμῶν, ἂν κι' ἡ ψυχὴ μου εἶναι
ἕως θανάτου, κύριοι, περιλῦπος καὶ μαύρη.

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ κύριος Ἀνάργυρος δακρύζει
κι' ἀναπολεῖ ὁ δυστυχὴς τὰ τόσα του δεινά,
καὶ κλαίων τὸ ποτήρι του με τοὺς λοιποὺς τσουγκρίζει,
κι' εὐθὺς ὁ λογιώτατος Καζάζης ἀρχινᾷ.)

ΚΑΖ.-Ἰδοὺ προπίνω, κύριοι, κι' ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων,
διότι 'στοῦ Πρωθυπουργοῦ τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας
ἐπῆλθε κι' ἡ ἐφεύρεσις τῶν εὐσεβῶν πασάδων,
κι' ἐγὼ ἐκάθισα σ' αὐτοὺς καὶ εἶδα τοὺς ἀστέρας.
Καὶ βλέπων ὁ Πρωθυπουργός, ὁ πᾶσαν γῆν κινῶν,
πῶς 'στοὺς πασάλους ἔτρεφα πολλὴν ἀδυναμίαν,
τοῦ ἡγλεγράφου μ' ἔκαμε διευθυντὴν κλεινόν,
κι' ἐγὼ ἐκεῖ ἐργάζομαι με πᾶσαν προθυμίαν,
καὶ μὴ γνωρίζων τὸν καιρὸν πῶς ἄλλως νὰ σκοτώσω
πασάλους τηλεγραφικοὺς σὰς στήνω κάθε τόσο.
Εἰς ὅλα τάξις θαυμαστὴ καὶ σύγχυσις καμμία...
εἶδ' ὅτι ὁ ἡγλέγραφος καὶ τὰ Ταχυδρομεῖα.

(Εἶπεν αὐτὰ καὶ ἄδειασε μιὰ τσούτρα ὡς 'στὸν πάτο
κι' ἐνθουσιῶν ὁ Νεοκλῆς τσακίζει ἕνα πιάτο.
'Ο δὲ Καλογερόπουλος σηκώνεται με φούρια,
ἐνῶ ἀρχίζει ἡ μουσικὴ καὶ παίζουν τὰ σαντούρια.)

ΚΑΛΟ.-Προπίνω γιὰ τοὺς βουλευτάς, ποὺ ἔδωσαν λευκὸν
εἰς τοῦ ἀνδρὸς τὸ σύστημα τὸ οικονομικόν,
κι' ἐπροίκισαν τ' Ἀνάκτορα, ἐλέησαν τῆς χήραις,
κι' ἐχάρισαν τοῦ Σπάρταλη τῆς τρεῖς χιλιάδες λίρες.

(Ταῦτα εἰπὼν ἐκάθισε κι' αὐτὸς ὁ πατριώτης
κι' ἐνθουσιῶν σηκώνεται ὁ κύριος Ζιλιώτης.)

ΖΙΑ.-Ἐβίδα τοῦ Πρωθυπουργοῦ ἄς κράξωμεν, ὦ φίλοι,
καὶ ἄς ζαρῶσουν κι' ἄς κρυφθοῦν οἱ πεινασμένοι σκύλοι.
Τί ἔκαμε ἀληθινὰ σὲ τόσο 'λίγο χρόνον!...
κι' ἐγὼ τὸ ἰσοζύγιον τὸ ἐπιβεβαιώνω.
'Εβίδα τοῦ Πρωθυπουργοῦ!... ἄχ! πῶς τὸν ἀγαπῶ...
τρέμ' ἡ φωνὴ 'στὰ χεῖλη μου, δὲν ξέρω τί νὰ 'πῶ.

(Εἶπε καὶ τὸ ποτήρι του εἰς τὰ 'ψηλὰ τινάζει,
καὶ τότε ὁ Παππαλουκάς ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ.)

ΠΑΠ.-Προπίνω ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς, ποῦ μ' ἐν του μόνον νεῦμα
τσαλαπατεῖ ὡς μύρμηκας τοὺς νάνους καὶ γελοίους,
ποῦ χάριν τούτου γίνεται κι' αὐτὸ ἐδῶ τὸ γεῦμα,

κι' ἔχει ἀστέρας, λέοντας, σελήνας καὶ ἡλίους,
ποῦ σέρνει ἀπ' ὀπίσω του καὶ τὸν Παππαλουκά
νὰ τοῦ κρατῇ λογαριασμὸ γιὰ ὅλα τακτικά.
'Οπου Τρικούπης ἀνοιξίς, ὅπου Τρικούπης φῶτα,
ὅπου Τρικούπης γεύματα, Παππαλουκάς καὶ κότα,
καὶ ὅπου δὲν ὑπὲρ αὐτοῦ κι' ἐγὼ μ' αὐτοὺς μαζὶ,
καὶ ὅσοι δὲν τὸν προσκυνοῦν μοῦ φαίνονται χαῖροι.

(Καὶ ἄλλα ἤθελε νὰ 'πῇ, μὰ χάνει τὴν 'μιλίαν του,
κι' ἡ γλῶσσά του μπερδεύεται καὶ πέφτουν τὰ
[γυαλιά του,
καὶ φαίνεται τὸ βλέμμα του ὀλίγον τι θολόν,
καὶ ὁ Ἀναγνωστόπουλος σηκώνεται γελῶν).)

ΑΝΑΓ.-Προπίνω ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς με λαύραν εἰς τὰ στήθη...
μικρὸς μικρὸς τὸν ἔτυχα εἰς τῆς ζωῆς τὸ ρεῦμα
καὶ ἡ ψυχὴ μου ἔκτοτε εἰς τοῦτον ἐκολλήθη...
αὐτὸς πατήρ, αὐτὸς υἱὸς καὶ ἀγίον μου πνεῦμα.
Καὶ τώρα ἔχω ἐντολὴν ἐκ μέρους τοῦ μεγάλου
ὡς μυστικός του σύμβουλος νὰ σὰς εἰπῶ καὶ πάλιν
πῶς ἡ Ἑλλάς προὐρίσται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ...

(Ταῦτα εἰπὼν ἐκάθισε κι' ἐστρώθη 'στὸ μεθῶσι
καὶ χωρατεύει ἁπτοτε μαζὶ με τὸν Δεμάθα,
κι' ὁ Φρούραρχος σηκώνεται με μιὰ μεγάλη σπάθα).

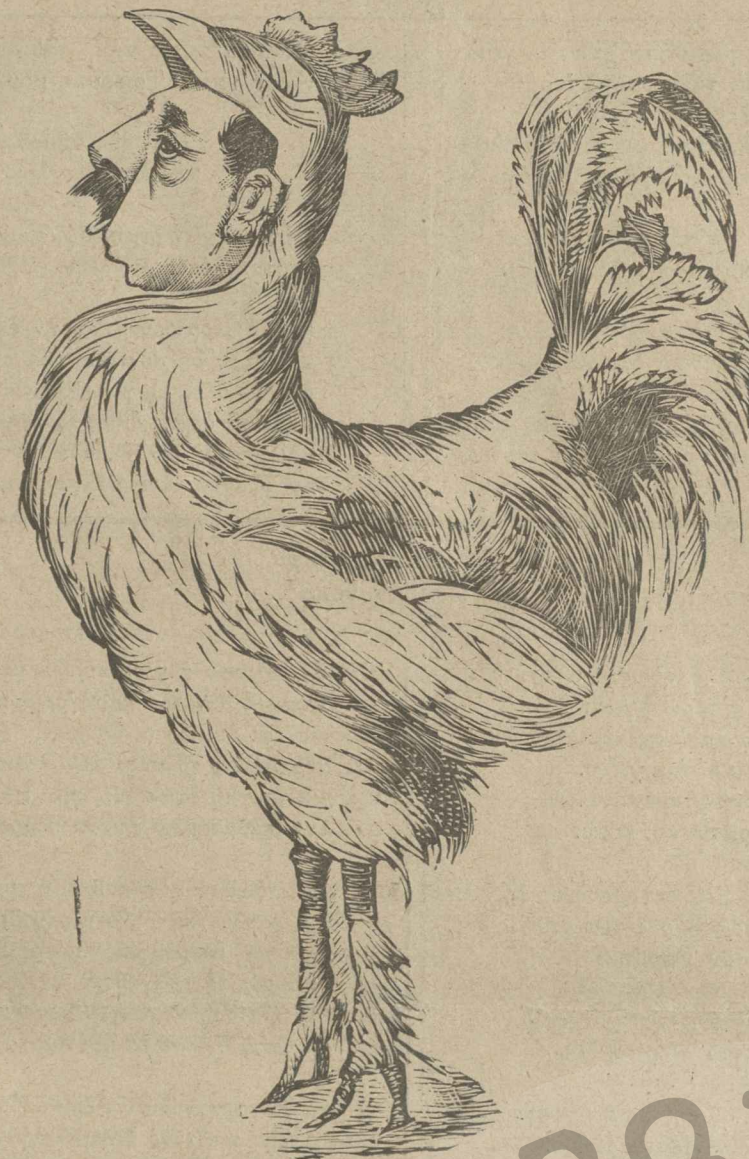
ΦΡΟΥΡ.-'Ο νόμος τὸ δικαίωμα δὲν δίδει τοῦ σπαθάτου
εἰς γεύματα πολιτικά νὰ χώνῃ τὴν οὐρά του,
ἀλλὰ ἐγὼ ἀνάμεστος πολεμικῆς ἀνδρείας
μεγάλου φέρω πρόποσιν ὑπὲρ γνωστῆς κυρίας,
καὶ οὔτε διὰ τὸν στρατὸν τοῦλάχιστον δὲν πίνω...
τὴν ὑπὲρ τούτου πρόποσιν εἰς ἄλλους τὴν ἀφίνω.

(Εἶπεν αὐτὰ καὶ τὰς ὀφρὺς σουφρώνει τὰς δασείας
κι' ἰδοὺ ὁ Ἀγγελόπουλος τῆς Παλιγγερεσίας.)

ΑΓΓΕΛ.-'Αν καὶ πολὺ ἐφούσκωσα καὶ μοῦλθε ριπιτίδι
κι' ὑπὲρ τοῦ τύπου ἔπρεπε νὰ πιῶ καὶ τοῦ Σπαρτίδη,
παρακαλῶ τοὺς φίλους μου καὶ τοὺς συνδαιτημένους
ὑπὲρ τῆς μάχης τῆς πλαστῆς νὰ πλύνουν τῆς Ριτσόνας,
ὅπου ἀπεθανάτισε τὰ ὅπλα τῶν Ἑλλήνων...

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ἐκάθισε τὴν κεφαλὴν του κλίνων,
κι' ὁ Παππαδιαμαντόπουλος πρὸς τὰ καλὰ ὄργων
θέλει νὰ φέρῃ πρόποσιν ὑπὲρ τῶν Ὑπουργῶν,
ἀλλ' ὅμως ὁ Σιμόπουλος νὰ πιῇ δὲν τὸν ἀφίνει
κι' ὑπὲρ τῶν γάμων καὶ αὐτὸς τῆς Ἀλεξάνδρας πίνει,
καὶ σύγχυσις ἀκούεται καὶ θόρυβος πολὺς,
ὅπου τὸν ἐξεγείρεται κι' ὁ μέγας Φασουλῆς.)

ΦΑΣ.-Μὲ ἀετὸν τὸν ὕψιστον Τρικούπην παραβάλλω,
ποῦ βλέπει ἐκ τοῦ ὕψους ἡμᾶς τὰς πεταλούδας...
αὐτὸς δὲν εἶναι ἀνθρώπος, ἀλλ' εἶναι ἄτι ἀλλο,
εἰν' ἕνας Κρόνος, Ἄπις, Φθᾶς, θεὸς μέγας, Βούδδας,
Βοὼν καὶ ταύρων εἰς αὐτὸν ἄς κάμωμεν θυσίας,
διότι ἂν σταθῇ στιγμήν μακρὰν τῆς ἐξουσίας,
θὰ χάσωμεν τὸν μπούσουλα, ἡ βίδα μας θὰ στρίψῃ,
ἀπὸ τὸν χάρτην τῶν ἐθνῶν τὸ ἔθνος μας θὰ λείψῃ,
καὶ οὔτε πνεῦμα ἐπ' αὐτοῦ ζωῆς θὰ ἐπιπλέῃ,
ἡ δὲ Ραχὴλ τὰ τέκνα τῆς με σπαραγμὸν θὰ κλαίῃ,

Διὰ τὸν ψευτοπόλεμον σὰν κόκορας φουσκώνει
καὶ τὸν 'ψηλὸ του τὸν λαίμυρ 'ψηλότερα σηκώνει.

καὶ θάλλῃ ὁ Ἀντίχριστος μαζὶ με τοὺς διαβόλους
ὡς ἀν παληομουφλούζηδες νὰ μᾶς βουλῶσιν ὅλους.
Τρικούπην τὸν Ἰεχωθᾶν ἄς προσκυνῶμεν πάντες,
εἰς τοῦτον εἰδῶλ' ἄς στηθοῦν, βωμοὶ καὶ ἀνδριάντες,
κι' ἄς κρεμασθῶμεν ὅλοι μας εἰς τᾶσπρα τοῦ φωκῶλα,
ἀλλέως εἰς τὴν ἔρημον θ' ἀφήσωμεν τὰ κῶλα.

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς κι' ἐσφάγη ἐκατόμυθ,
ἐνῶ τὸ πλῆθος ἑξαλλὸν ἐκεῖ περιεβόμβει,
τῆς δὲ θυσίας ὁ καπνὸς καὶ ἡ εὐώδης κνίσσα
'στὴ μύτη τοῦ Πρωθυπουργοῦ ἐπῆγε ὀλοῖσα,
κι' ἀρχίζει τότε ὁ χορὸς ἐν ὅλῃ τῇ σπουδῇ
καὶ ὁ ἱππότης Φασουλῆς με γλύκα τραγουδεῖ.)

ΦΑΣ.-Ἐμπάτε ὅλοι 'στὸ χορὸ κι' ἐπῆραμε τὴν Κρήτη
κι' ἄς πᾶμε με λαλοῦμενα 'ψηλὰ 'στὸν Ψηλορείτη
νὰ παίζωμε τὸν ταμπουρά, νὰ σφάζωμε γελάδια,
κι' ἐκεῖ νὰ φᾶμε, βρὲ παιδιὰ, παχειὰ παχειὰ κουράδια.

(Πηγαίνει κι' ὁ Σιμόπουλος 'στὸν Φασουλῆ κοντὰ
κι' ἀρχίζει ἕνα σαμπὰν γεμάτο με σεβντά.)

ΣΙΜ.-Κρίμα 'στὰ τόσα νοῦμερα καὶ 'στὸ κουβαρνταλήκι...
ἄλλος καὶ μὲν δὲν βρῖσκειται σὰν τὸ Ὑπουργικόν.

Ἄμάν, ἄμάν... δὲν γίνεται σεβντὰς σὰν τὸν 'δικό μου...
νὰ 'πῶ πῶς εἶμαι Ὑπουργός καὶ τώρα... τὸν κακὸ μου.

(Τραγουδεῖ καὶ ὁ κλεινὸς
τῆς Βουλῆς Ἀγγερινός.)

ΑΓΓ.-Αἰντε, μωρὲ καχπὲ-ντουνηᾶ, σ' ἐμένα μὴν 'παινεῖσαι...
ἐγὼμα ποῦ σ' ἐγλέντισα καὶ τώρα μ' ἀπαρνεῖσαι.

(Κι' ὁ Καζάζης ὁ 'ψηλὸς
οὐκ εἶ μ' ὅλους σὰν τρελλός.)

ΚΑΖ.-Κι' ἐγὼ τραγοῦδα ἔμαθα, κι' ἐγὼ τραγοῦδα ξέρω...

Βρέ Καλαματιανοῦλα μου, φαρμάκωσ' τον τὸν γέρο,
καὶ πάρ' ἐμὲ τὸν εὐσεβῆ μετ' τὸ κορμὶ τὸ ἴσο
σὲ Τηλεγράφου ὑψηλὸ παλοῦκι νὰ σὲ στήσω,
νὰ βλέπῃς τὴν Ἀγία Σοφία, τὴν ξακουσμένη Πόλι,
κι' ἐκεῖνο τοῦ Ντολμᾶ-Μπαξὲ τὸ πρῶτο περιβόλι.

(Καὶ ὁ Ἀναγνωστόπουλος μετ' τὸν Παπαλουκά
σαλτάρει μέσα 'στὸ χορὸ καὶ τραγουδεῖ γλυκά).

ΑΝΑΓ.-Τρικούπη μου Βασιλικὲ μετ' τὰ σαράντα φύλλα,
ἄς γίνουν ἔλα θάλασσα, ἄς γίνουν ἔλα νῆλα.

Τρικούπη μου, λειοντάρι μου, ὅπου γκρεμίζεις κάστρα,
μαζί σου ἔλοι 'ψήλωσαν καὶ κευτουλὸν μετ' ἄστρα.

Ἐσὺ τᾶθάνατο νερό, τᾶθάνατο κρασί...
νὰ σὲ χαρῶ, Τρικούπη μου, νὰ μετ' χαρῆς καὶ σύ.

(Κι' οἱ Σακαράκηδες πηδοῦν
κι' ἐκεῖνοι γλυκοτραγουδοῦν).

Πότε θὰ γίνῃ ρεμπελιό, μωρὲ παλληκαράδες,
φευτοπολέμους νᾶχωμε μαζί μετ' τῆς κυράδες.

(Κι' ὁ Κορδορούμπας ἦν ἐκεῖ καὶ ψάλλει κατὰ μόνον
τὸν θηριώδη πόλεμον τῆς εὐκλεοῦς Ριτσόνας,
ἐνθ' δὲ ἔλοι τραγουδοῦν καὶ τὸ σουραῦλι παίζει
πηδᾷ μ' ὁρμὴν ὁ Φασουλῆς ἀπάνω 'στὸ τραπέζι,
καὶ εἶχνε πιάτα κατὰ γῆς καὶ τσούτσαι καὶ μαχαίρη
κι' ἔλα τὰ κάνει θάλασσα μετ' πόδια καὶ μετ' χέρια).

Ἐνα δάκρυ μας πικρό
σὲ τραγουδιστὴ νεκρό.

Χρυσὴ καρδιά λαχταριστὴ 'στὰ στήθια σου 'πηδοῦσε
καὶ τὰ τραγούδια ἔγραφες μετ' φτερωτὸ κοντύλι,
τὸν Ραμπαγᾶ καὶ τὴν Μαριώ καθένος 'τραγουδοῦσε
καὶ γέλοιο ἔστεφάνωνε τὰ ρόδινά σου χεῖλη.
Κι' ἦσαν ζωῆς ἀξένοιαστῆς εὐτυχισμένοι χρόνοι,
ποῦ τόσα μᾶς ἀδελφῶναν δνειράτα καὶ πόνοι.

Τοῦ Βερανζέρου τοὺς χρυσοὺς μᾶς ἔσκορποῦσες στίχους
κι' ἀκούγαμε 'στὴ λύρα του τῆς λύρας σου τοὺς ἤχους.
Ἀκόμη δὲν ἐξέχασαν πολλοὶ τὸν Βασιλῆα,
ποῦ Πάππας ἔγινε τρανὸς ἀπὸ τὴν τεμπελιά,
τῶν φόρων τὸν εἰσπράκτορα σ' ἓνα φτωχὸ χωριὸ
καὶ τ' Ἀη Πέτρου τὸ κλειδί ποῦ 'πῆρε ἡ Μαριώ.

Ὁ Ραμπαγᾶς, ὁ Ραμπαγᾶς... ζωὴ, φωτιά, τραγούδια,
καὶ γύρω του 'πετοῦσανε τρελλὰ ξεπεταρούδια.
Κι' ἐπέρασε ἡ ξαστεριά κι' ἐπλάκωσε μαυρίλα,
τὸν λιγερὸ τραγουδιστὴ ζητᾷ ὁ κόσμος ναῦρη,
μὰ πίκραις 'ρίζωσαν βαθεῖα μετ' στής καρδιάς τὰ φύλλα
καὶ τὴ χαρὰ ἐσκέπασε μελαγχολία μαύρη.

Καὶ ἡ ζωὴ σου ἄρχισε σιγὰ σιγὰ νὰ λρῶνῃ
καὶ ἦτανε ὁ θάνατος παρηγοριά σου μόνῃ.
Χαραῖς καὶ λύπαις σ' ἄφησαν, γιὰ ἔλα ἐδουδάθης,
καὶ σκοτισμένο ἔβλεπες τὸν λαμπερὸ σου νοῦ...
γιὰ μὴ στιγμὴ ἐφώτισες, γιὰ μὴ στιγμὴ ἐχάθης
σὺν ἓνα διαβατάριχο ἀστέρι τοῦρανοῦ.

Ἔτσι πολλοὶ ποῦ 'πλάσθησαν τραγουδιστὰ νὰ γίνουν
μ' ἄδεια καρδιά καὶ μ' ἄδειο νοῦ διαβαίνουने καὶ σβύνουν.
Μονάχοι τῆς φτερούγαις των σὲ ἄλλον ἦλιο καίνε
κι' ὁ κόσμος τὰ τραγούδια των διαβάζει καὶ γελᾷ,
καὶ σὺν κλεισθῇ τὸ στόμα των καὶ τί γι' αὐτοὺς δὲν λένε
ἐκεῖνοι ὅπου ἔχουνε τὰ φρόνιμα μγαλά.

Ἀγαπητὲ τραγουδιστὴ, δὲν ἔσθυσες σὺ μόνος...
ἔλους τοὺς πρώτους φίλους σου κρυφὸς τοὺς τρώει πόνος.
Ἔτσι κι' ἐγὼ τὰ χεῖλι μου τὸ βιάζω νὰ γελάσῃ,
μὰ δέρνουν λύπαις ἄγνωσταις καὶ τὰ 'δικά μου στήθια,
καὶ σέρνω τὸ κουφάρι μου σ' αὐτὴ τὴν σάπια πλάσι
γιὰ νὰ γελῶ 'στὰ ψέμματα, νὰ κλαίω εἰς τάλήθια.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Ἐκεῖ ἀντίκρυ 'στὴν Βουλῇ, 'στὸ Κόκοτα πλησίον
λοκάντα τώρα ἤρριξε σπανίων φαγητῶν,
ὅπου 'μποροῦν νὰ συγγρηθεῖν πρὸς τὰ τῶν Παρισίων...
διὸ οἱ πάντες σπεύσατε πρὸς τὸν Λυκαβητόν.

Ἐστὸ Ζαχαροπλαστεῖον ἐκεῖνο τοῦ Βαλσάμη,
κάτω τοῦ Ὑπουργείου τοῦ τῆς Δικαιοσύνης,
θαυμάσιον γρανίτην θὰ εὕρης μετ' καλὰ
καὶ παγωτὰ ποικίλα καὶ ὡρὰς εὐφροσύνης.
Ἐκεῖ μετ' καλαμάκι τὸ παγωτὸ ρουφᾷς
καὶ εἰς σπανίων γεῦσιν κι' ἀπόλαυσιν τρυφᾷς.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέστη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μετ' ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, — δρὸ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ Εὐδῆ.

μετ' Χημείον μετ' μὴν μάνδρα — μετ' μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μετ' γύρα δὲ γύρα ἀνδρᾶ — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.